

1

Я відчуваю приємну важкість браслета з підвісками в долоні. Тисячу разів дивився на нього, але оглядаю знов, бо знаю, що він має бути бездоганим, здатним уладнати все, що треба. Я думав про більш витончені, ніжніші браслети, як ті, що зазвичай носить Кімберлі, та щось у цьому привабило мене. Його срібні ланки суцільні й міцні, зовсім як наші стосунки... переважно.

Кілька місяців тому, коли я замовив браслет, це мав бути подарунок на честь нашого випуску, а не як вибачення та прохання помирися. Але останнім часом Кімберлі стала мовчазною. Відчуженою. Як завжди, коли ми сваримося.

Хоча, наскільки я знаю, зараз ми *не* сваримося, тож я навіть не впевнений, за що саме маю просити вибачення.

Роблю довгий видих і підіймаю очі на своє відбиття в дзеркалі готельного туалету, ще раз упевнюючись, що всі кабінки порожні. Зводжу брови й запускаю пальці в неслухняне темно-русяве волосся, намагаючись пригладити його так, як подобається Кім. Після кількох невдалих спроб ми з волоссям здаємося, і я востаннє зосереджую увагу на браслеті.

Блискучі сріблясті підвіски дзеленчать, доки я оглядаю його, і цей дзвін змішується з приглушеними звуками шкільної випускної вечірки по той бік дверей. Може, коли вона його побачить, то нарешті скаже мені, в чім річ.

Хоча... хтозна. Може, просто поцілує і скаже, що кохає, а проблема ніяк не пов'язана зі мною.

Я нахиляюся нижче, щоб оглянути шість крихітних підвісок — по одній за кожен рік, що ми разом. Мені страшенно пощастило знайти на *Etsy* того, хто допоміг їх створити, адже

я не маю ані крихти художнього хисту. Тепер це більше ніж браслет. Це наше спільне життя.

Великим пальцем ніжно проводжу по фрагментах нашої історії, і кілька підвісок пускають мені бісики, упіймавши світло від підвісних ламп.

Комплект бірюзово-білих чирлідерських помпонів, майже ідентичних тій парі, яку тримала Кімберлі як капітан чирлідерів того вечора, коли я запропонував їй «офіційно» стати моєю дівчиною.

Маленький золотавий келих шампанського з крихітними діамантовими бульбашками по вінця — нагадування про мою вишукану пропозицію на шкільному балу кілька місяців тому. Я тишком поцупив пляшку шампанського з маминого бару, щоб здивувати її. Мама посадила мене під домашній арешт на віки вічні, але це було варте того, щоб побачити, як сяють очі Кім, коли я відкоркував пляшку.

Зупиняюся на найважливішій підвісці, розташованій якраз по центру браслета. Сріблястий щоденник, доповнений справжньою застібкою.

Тоді, у середній школі, ми займалися на кухні її дому, коли дівчина побігла нагору в туалет. Я швиденько витягнув рожевий щоденник у неї з наплічника й на перших трьох порожніх сторінках написав: «Я ♥ тебе».

Вона розплакалася, коли побачила це, і від сліз перейшла до звинувачень.

— Ти читав усі мої таємниці? — кричала вона, тицяючи в мене пальцем однієї руки, а другою міцно притискаючи до грудей щоденник.

— Ні, — відповів я і розвернувся на табуреті до неї. — Я просто подумав, що це буде... не знаю. Романтично.

А тоді вона накинулася на мене. Я дозволив їй повалити мене на підлогу, адже був збуджений тим, як близько її прекрасне обличчя опинилося до мого, і її образа вщухла, коли ми зустрілися поглядами.

— Так і є, — сказала вона, і потім її губи боязко торкнулися моїх.

Наш перший поцілунок. Мій перший поцілунок.

Дуже обережно я розгорнув крихітну підвіску й погортав її ніжні сріблясті сторінки, усього три, з написом «Я ♥ тебе». Напевно, між нами завжди виникатимуть дрібні суперечки, але ми завжди кохатимемо одне одного.

Усміхаюся порожнім ланкам браслета, що лише чекають, щоб їх наповнили новими подіями та спогадами, які ми матимемо разом. По одній на кожен рік, які проведемо в Каліфорнійському університеті. А потім я подарую їй новий браслет, щоб заповнювати підвісками і його.

Двері туалету розчахуються, гучно гепнувши об заглушку, що стирчить зі стіни. Швиденько впускаю браслет в оксамитову коробочку, підвіски дзенькають — і тієї ж миті згряя хлопаків з баскетбольної команди вривається всередину. Хором лунає: «Кайле, що за діла, чуваче?» і «Випуск-2020, крихітко!» Усміхаюся їм усім і кладу коробочку в кишеню піджака. При цьому кінчиками пальців зачіпаю фляжку «Джека Денієлза», запахнута за пасок, — перший етап мого плану переконати двох найліпших друзів покинути цей випускний, влаштований шкільним коштом, і піти на наше місце на ставку, щоб там відсвяткувати по-справжньому.

Але спочатку... я маю подарувати їй цей браслет. Виходжу з дверей туалету, прямую коротким коридором до залюдненої танцювальної зали пафосного готелю.

Ступаю всередину й проходжу під цілим морем бірюзових та білих повітряних кульок — символу Емброуз-Гілл, кілька з яких уже відірвалися і кружляють під високими склепіннями стель. У центрі зали сотні вимпелів тягнуться від величезного банера з написом «ВІТАЄМО, ВИПУСКНИКИ!»

Шум хвилею накриває мене, енергія збудженого «МИ ЦЕ ЗРОБИЛИ!» лине з кожного кутка. Я розумію. Після останнього року я вже більше ніж готовий стартувати звідси.

Пробираюся крізь гомінливу юрбу. Здається, один прохід по сцені під час вручення дипломів розвіяв ущент усю ту дурню, що видавалася такою важливою ще вранці. Яким спортом ти займався. Які оцінки мав. Хто запрошував і *не* запрошував тебе на шкільний бал. Цікавість, чому містер Луїс мав на тебе зуб увесь семестр.

Раптом Люсі Вільямз, президентка класу, фліртує з Майком Діллоном — нариком, який двічі закінчував десятий клас, доки капітани збірної з математики разом із моїми двома друзьбаками відпрацьовують лінію нападу, цуплячи пиво з-за шинквасу.

Сьогодні ми всі однакові.

— Гей, Кайле, — чиясь рука дещо жорстко лягає на мое хворе плече. Намагаючись не кривитися, обертаюся і бачу Метта Полсона, наймилішого хлопця на всій планеті, через що я почуваюся гівнюком, бо терпіти його не можу.

— Ой, вибач, — каже він, помітивши, на яке плече поклав руку, і швидко відсмикує її. — Чув, що я їду до Бостонського коледжу й гратиму там у футбол восени?

— Ну, так, — відповідаю я, намагаючись проковтнути знайому хвилю заздрощів, які нуртують усередині. *Це не його провина*, нагадую собі. — Вітаю, чуваче.

— Слухай, якби не твоє капітанство в команді від початку сезону, вони б мене навіть не помітили на своїх радарх. Ти був збіса крутим квотербеком. Я б нізащо не отримав футбольної стипендії, якби не все, чого ти мене навчив, — продовжує він, мимоволі сиплючи сіль на досі не загоєну рану. — Але мені шкода, що так сталося...

— Усе гаразд, — перебиваю його, а тоді простягаю руку, щоб не здатися покидьком. — Щастя тобі наступного року.

Відпускаю його руку й розвертаюся в протилежний бік, щоб продовжити свій пошук. Ноги швидко відносять мене якнайдалі. Тільки одну людину я хочу бачити зараз.

Зупиняюся біля бару й вивертаю шию, виглядаючи в юрбі Кім, та лише безрезультатно воджу очима з однієї людини на іншу.

— Закуси? — питає поряд зі мною голос.

Я озираюсь і бачу чоловіка, який простягає мені тацю із закусками — дивними фігурками на блискуче-білому тарелі. Він чіпляє штучну усмішку, яка аж кричить: «Не дочекаюся, коли звалю звідси за кілька годин».

Помічаю емблему «Авл-Крик» на його сорочці — єдиного ресторану, відносно близького до нас, відомого своєю «крутою і сучасною кухнею».

Очевидно, сам Гордон Рамзі¹ обідав там і не знайшов на що поскаржитися.

— Чом би й ні, — відповідаю з короткою посмішкою. Беру одну закуску, цілою викидаю до рота, перш ніж він човгає далі обслуговувати вечірку.

Одразу шкодую.

Це що, креветка? Ластик? Якого *дідька* воно таке гумове? І чому смакує, як стара шинка?

Гордон явно не куштував цей шмат м'яса, чим би воно не було.

Озираюся навколо, перш ніж швиденько присісти й виплюнути його в чорну коктейльну серветку, яку дав офіціант. Аж раптом спалах поряд зі мною змушує підстрибнути.

Засліплений, я підкидаю до очей вільну руку. Чорні цятки перед очима поступово тануть, і замість них проступають теплі карі очі й високі вилиці — такі ж, як у мене. Вона у своїй улюбленій білій сукні з квіточками, і я бачу її широку усмішку, що проглядає з-поза телефона.

— Мамо, не треба... — починаю я, але вона знову зникає, і черговий промінь світла вдаряє мені в очі.

¹ Гордон Рамзі — відомий британський шеф-кухар, ресторатор, телеведучий та письменник, засновник міжнародної ресторанної мережі *Gordon Ramsay Restaurants*. (Тут і далі прим. перекл.)

— Знаєш, якщо вже й робиш фото, за які мені потім буде незручно, могла хоча б спалах вимкнути. Не обов'язково мене засліплювати.

— О, дівчатам в інсті *дуже* сподобається, — каже вона, зловісно посміюючись, і звужує очі, натискаючи на екран.

— Мамо. Не треба це викладати, — кидаюся до неї. Хапаю в оберемок, намагаючись відвернути її увагу й водночас вирвати телефон з руки. При цьому бачу знімок: вираз жаху на обличчі, напівзаплющені очі, гумова кривка прилипла до язика, зіслизаючи з нього в коктейльну серветку.

Нізащо у світі не дозволю, щоб це побачили «дівчата в інсті». Чи *будь-хто*, якщо вже на те пішло.

Кім ніколи не дасть мені забути про це.

Мамина хватка трохи слабшає, коли вона пригортається до мене, і я витягую в неї телефон, щоб видалити знімок.

— Забудьте про це, леді.

— Чудово, — каже вона і вдавано супиться. М'який рожевий колір помади підкреслює її викривлені губи. — Розбивай серце своїй старій матері. Я не все можу витримати.

Я сміюся, цілую її в щоку й цього разу обіймаю по-справжньому, обережно вигинаючись тілом, щоб вона не відчула фляжки, запхнутої за мій пасок.

— Ти мене впіймала, еге ж?

Вона драматично зітхає.

— Гадаю, ти таки це зробиш.

Її голос лунає приглушено крізь товсту тканину мого піджака.

— Гей, — каже вона й відступає, усміхаючись. — Чому це ти сам? Ти вже подарував їй браслет?

Моє серце гупає, зовсім як перед футбольною грою.

— Чекаю слушної миті, — відповідаю і швиденько оглядаю залу. — Ти її бачила?

— Вона була із Семом біля тераси п'ять хвилин тому. — Мама киває праворуч, на вікна в усю стіну, що відділяють

нас від величезної кам'яної тераси з виглядом на внутрішній двір готелю.

Простягає руку й м'яко поправляє вузол моєї краватки. Легка усмішка ховається в кутиках її губ. Віндзорський вузол — не те щоб я був такий пихатий, що не знав би, як іще можна зав'язати краватку, але в день урочистого завершення сьомого класу вона цілий ранок вивчала цей вузол *спеціально* для того, щоб навчити мене його зав'язувати. То було вперше, коли я пішов на танці з Кім.

Мама доклала руку до всього.

— Ти справді гадаєш, що їй сподобається? — питаю я. Коли замовляв його, почувався таким упевненим, але зараз...

— Неодмінно, — вона м'яко погладжує мене по обличчю. Обнадіяний, я повертаю їй телефон. Фатальна помилка.

Вона хапає його й швидко робить ще кілька знімків, досі зі спалахом, від якого у мене блимає в голові. Намагаюся зробити розлючене обличчя, але її очі беруться зморшками, коли вона невинно всміхається, і моя насупленість губиться на півдорозі. Ніщо не турбуватиме мене сьогодні, навіть нескінченні материні спроби задокументувати моє життя.

Тож я замовкаю, позую для останнього знімка і, коли вона вдовольняється, нарешті вирушаю шукати Кім. Жбурляю зіжмакану серветку в сміттєвий кошик дорогою на терасу, де зловісно темніє небо по той бік скла.

Зазвичай мені не доводиться довго її шукати.

У ній завжди був цей вогонь, цей магнетизм, що притягує людей у її орбіту. У школі мені зазвичай доводилося продиратись крізь юрбу, просто щоб дістатися до неї, тож я насторожено виглядаю найбільше скупчення людей і відблиск того особливого білявого волосся, що примудрялося вбирати в себе будь-яке світло в кімнаті.

Так було, скільки себе пам'ятаю. Той самий колір, що й тоді, коли ми билися за останню вільну гойдалку в третьому класі.

Я вливаюся в юрбу, і люди розступаються, щоб пропустити мене. Усмішки та простягнуті руки мерехтять зусібч.

— Наступного року я сумуватиму за тими спортивними статтями, Лафферті, — каже містер Батлер, викладач журналістики, поплескуючи мене по спині, коли я проминаю його. Ще одне нагадування про те, як увесь цей час я сидів на лаві запасних і писав про гру замість того, щоб грати самому.

Де вона?

Дискокуля над головою кидає розсип блискучого світла, від чого важко роздивитися хоч щось. Я вже готовий дістати телефон і настрочити повідомлення, коли...

Ось.

Її біляве волосся виглядає з-за широких плечей Сема, коли вона так легко переступає з ноги на ногу, шовкова сукня облягає її вигини. Вона сьогодні неймовірна: довге волосся збігає по плечах, блакитні очі широко розплющені, губи сяють блиском.

Та коли я наближаюся, її обличчя стає серйозним, на чолі пролягає знайома зморшка — як завжди, коли їй щось не подобається. Такий вираз я бачив у неї тиждень тому на балу і сьогодні ввечері, коли ми робили випускні фотографії. Але, щойно я питаю, що сталося, цей вираз зникає, а вона лише відмахується.

Я переводжу погляд на Сема, помічаючи, як той нервово запускає пальці у своє темне волосся.

І тоді усвідомлюю, що вони, мабуть, говорять про Каліфорнійський університет. Напруга в моїх плечах тане.

Ми з Кім уже зараховані, але Сем досі у списку очікування. Ми із Семом завжди мріяли разом грати у футбол у Каліфорнійському університеті, проте після домашнього матчу з цим було покінчено — через мене та мою травму. Я підвів нас обох. Після того, як я випав із ладу, Сем стільки разів хибив і пропустив стільки блоків, що проводив на лаві запасних майже стільки ж, як і я. Коли всі його перспективи у футболі

зійшли нанівець, паралельно з футбольною кар'єрою різко впали й оцінки. Тож Кім допомагала йому розіслати кілька есе й підправила доповнення до них, що, як ми сподівалися, схилить шальки терезів на його бік.

Судячи з останніх кількох тижнів, Сем нам точно там знадобиться. Він не просто друг, який був зі мною весь цей буремний завершальний рік, він — той клей, що тримає нашу трійцю разом. Він — голос розуму в усіх питаннях, особливо коли ми з Кім сваримося. Він — той, хто знову мирить нас, коли стає надто тяжко.

Якщо він вступить, ми ще можемо *поїхати* до Каліфорнійського університету всі разом. Навіть якщо ми з ним більше не на полі.

Але з виразу обличчя Кім здається, що цього може й не статися.

Я підходжу, однією рукою обіймаю дівчину за талію і нахиляюся, щоб поцілувати її. Вона машинально відповідає на поцілунок. Її губи відчужені.

— Що сталося? У чому річ? — питаю я, переводячи погляд з неї на Сема й назад.

Вона притуляється, щоб знов поцілувати мене, цього разу впевнено торкаючись губами моїх губ, але відповіді не дає.

Я ладен спитати знову, та натомість просто відганяю від себе цю дивакуватість. Усі сьогодні ввечері струшують із себе старе лайно, тож і нам можна. Залишити все це позаду. Урешті-решт я прийшов відсвяткувати з ними. Озираюся, перш ніж розстебнути піджак і показати крадену фляжку.

— Що скажете, якщо ми підемо на ставок і...

Не встигають слова зійти з мого язика, як за вікном спалахує блискавка, освітивши все небо електричним сяйвом. Під довгий розгонистий грім скло злегка тремтить, і моє відбиття в ньому дрижить, втупившись у мене широко розплющеними очима, але Сем і Кімберлі й далі дивляться одне на одного.

— Ні, чуваче, — він указує на небо. — Мені щось не хочеться сьогодні засмажитися живцем.

— Ой, та годі, — кажу я, коли важкі краплі дощу починають гучно тарабанити у вікно. — Що ти зробив із Семом? Раніше негода ніколи тебе не зупиняла. — Тицяю його кулаком у плече. — Пам'ятаєш хуртечу, коли ми виграли матч штату два роки тому? Здається, це *ти* наполягав, щоб ми пішли. Упевнений: у мене досі відмороження.

Вони нічого не кажуть. У цій тиші мою шкіру поколює від нехорошого передчуття.

— Що? — питаю я, намагаючись зустрітися поглядом із Кімберлі. Але вона натомість лише дивиться на вимпели через моє плече. Починаю підозрювати, що це не через вступ Сема.

Мої руки зіслизають з її талії, і я відступаю.

— Що це ви від мене приховуєте?

— Я... — починає вона, але її голос зривається. Сем відводить очі.

Дощ по той бік скла припускає дужче.

— Скажи мені, — наполягаю я і беру її за руку, як робив уже стільки разів. Дивлюся на її зап'ясток і думаю про браслет у кишені піджака, про сторінки того крихітного срібного щоденника, де написано «Я ♥ тебе».

А тоді бачу, як вона починає метушитись — як завжди, перш ніж сказати те, що мені не сподобається. Опановую себе, коли дівчина нарешті випрямляється і дивиться просто мені в очі. Злива за вікном заглушає всі голоси в залі, крім її — коли правда нарешті відкривається.

* * *

— Кайле! — я чую, як гукає ззаду Кім. Краплі гучно переїщать по металевому даху передньої тераси.

Як вона могла?

Це питання невпинно крутиться в голові, доки збігаю сходами вниз. Я вже подаю свій талон паркувальникові, коли Кімберлі вибігає слідом за мною. Не звертаю на неї уваги.

— Постривай, Кайле, будь ласка, — вона тягнеться до моєї руки.

У мить, коли її пальці торкаються мене, інстинктивно хочу пригорнути її, але відступаю і беру в паркувальника ключі, виходячи під дощ.

— Не турбуйся. Я зрозумів.

Вона слідує за мною, намагаючись дати пояснення, якого я не хочу, в біса, чути. Якби справді хотіла пояснити, могла б зробити це вже давно, а не ошелешувати мене в *день* нашого випускного.

— Я мала сказати тобі, але не хотіла образити...

Небо знов розтинає блискавка, а гучний гуркіт грому змушує її замовкнути. Я рвучко обертаюсь. Її сукня зовсім промокла, волосся висить навколо обличчя — тьмяне і в'яле.

— Не хотіла образити? — мені смішно. — Шифруючись у мене за спиною? Ділячись секретами з моїм найкращим другом...

— Сем і *мій* найкращий друг.

— Ти *брехала мені в обличчя*, Кімберлі. Місяцями. — Я відмикаю дверцята машини і рву їх на себе з такою силою, що вони ледь не відлітають назад. — Вважай, що я образився.

Сідаю в машину й грюкаю дверцятами.

Берклі. Це слово лунає в голові, кожен склад — наче зрадливий удар ножем.

Берклі. Берклі.

Вона подала документи, а мені навіть не сказала. Надіслала супровідні есе та оновлені табелі і *вступила* кілька місяців тому, а сама просто прикидалася. Прикидалася, доки ми обирали гуртожиток і предмети та обговорювали, як їздитимемо додому на канікули. І весь час знала, що ми ніколи не поїдемо до Каліфорнійського університету.

Вона сказала Семові.

Чому не сказала мені?

Я вже готовий рушати, але, перш ніж устигаю смикнути важіль коробки передач, щоб виїхати зі стоянки, вона прослизає на пасажирське місце. На мить я зупиняюся, хочеться вигнати її, та бракує духу це зробити.

Ми маємо розібратися з цим. *Браслет досі в кишені.*

Я тисну на газ, і ми виїжджаємо на шосе. Колеса ковзають на мокрому асфальті, доки ми розвертаємося.

— Кайле! — каже вона, застібаючи пасок безпеки. — *Гальмуй.*

Я вмикаю «двірники» в найшвидшому режимі, та все одно цієї швидкості не вистачає проти стіни дощу, що заливає вже запітніле скло.

— Це безглуздо. Ми весь рік планували. Ти, я, Сем. У нас були плани.

Я простягаю руку й витираю конденсат зі скла, аби бачити хоч щось. Пальці натрапляють на крихітну дискокулю, підвішену до дзеркала заднього огляду, і та розхитується. Проте з боку Кімберлі це не таке вже й безглуздя. Я пригадую всі випадки, коли вона передумувала в останню мить, залишаючи нас із Семом у підвішеному стані. Як тоді, коли втекла зі свята з нагоди завершення першого року в старшій школі, щоб позависати зі шкільними чирлідерками, або коли покинула нас посеред групового фіналу, щоб натомість позайматися з випускником. Випадки, які я ховаю глибоко в пам'яті, доки ми знов не посваримося, як зараз.

— Ти просто вирішуєш: «До дідька! Зроблю, як хочу». Так завжди.

Гуркоче грім, і блискавка, що спалахує слідом, відбивається в сьйливому сріблі кульки, розлітаючись по всьому салону.

— Як я хочу? Я *ніколи* не роблю того, що хочу. Якби ти тільки послухав мене п'ять довбаних секунд.